

VAN Diek Fabius

Welke boeken lezen advocaten eigenlijk buiten de juridische literatuur, als ze dan nog lezen? Zien ze graag opera, bezoeken ze bioscopen, concerten, galleries? Gaan ze naar toneel? En wat betekent die cultuur voor hen en, misschien, voor hun werk? Diek Fabius (30, advocaat in Den Haag bij Maaldrink Vermeulen Grooss, algemene praktijk) is drummer. Eén van zijn grote voorbeelden is Jeff Porcaro van Toto.

Jan Pieter Nepveu
journalist



‘Een band met zeven advocaten is een recept voor chaos’

“ Drummen is een passie. Het gaat mij in de muziek om het gevoel en de blijdschap die overgebracht worden. Dat is heel wat anders dan in de advocatuur, waar je geacht wordt zakelijk te zijn, snel te handelen en je emoties los te laten. Een muzikant wordt juist geacht zijn gevoel te gebruiken.

Ik kom uit Laag Keppel (Achterhoek, red.), waar ik van jongs af in de dorpsfanfare Olden Keppel heb gespeeld. Als zesjarig jongetje liep ik met mijn trommel vooraan, zodoende kon ik de snelheid bepalen. Later wilde ik meer de klassieke kant op en was ik er van overtuigd dat ik dwarsfluit of piano wilde leren spelen. Maar aangekomen op de muziekschool in Doetinchem ben ik toch eerst een kijkje gaan nemen bij de drumlokalen. Drumleraar Jacques Groen, die ik nog steeds heel hoog heb zitten, overtuigde mij in een halfuur dat ik gewoon mijn passie moest volgen.

Het leuke van drummen is dat je er veel energie in kwijt kunt. Je bent met alle vier je ledematen bezig en daarbij is een vorm van motoriek vereist die het extra uitdagend maakt.

Ik houd van muziek, Stevie Wonder en Billy Joel spreken mij bijvoorbeeld erg aan. Maar als het om drummen gaat, dan noem ik drummer Jeff Porcaro, bekend van Toto. Hij heeft als studiomuzikant ook gespeeld bij Michael Jackson, de Dire Straits, Elton John, allemaal stijlen waar ik van houd. Hij wandelt dus als een soort rode draad door mijn favoriete muziek.

In liedjes als *Africa – I hear the drums echoing tonight* – en *Rosanna* van Toto gebruikt hij

bepaalde riffs, loopjes en past hij zogenaamde *paradiddles* toe waarvan ik erg onder de indruk was. In een poging hem na te spelen dacht ik: hoe doet ie dit in godsnaam? Ik werd getriggerd om goed te luisteren en het exact na te doen. Dan ging ik maar weer naar mijn leraar op de muziekschool om te vragen hoe het in in elkaar stak en zaten we samen te luisteren. Porcaro deed ritmisch op het eerste gehoor onmogelijke dingen. Ik probeerde hem af en toe na te spelen en dan dacht ik: dit kan helemaal niet, het komt niet uit. Dat maakt een drummer natuurlijk al snel tot een idool.

Uiteindelijk kwam ik er achter hoe hij het deed. Porcaro had een trucje uitgehaald door de manier waarop hij de stokken “overnam” ook wel *paradiddles* genoemd. Meestal heb je een logische rechts links-rechts links volgorde, maar hij paste technieken toe die bepaalde ritmen mogelijk maakten.

Jeff Porcaro is in 1992 overleden, overigens niet aan een overdosis cocaïne zoals de Amerikaanse media deden geloven, maar aan een hartaanval, veroorzaakt door een allergische reactie nadat hij bij het tuinieren een pesticide had binnengekregen.

Er zijn geen professionele drummers die ik heel irritant vind. Tenminste, niet in die mate dat ik denk: jij vernachelt de muziek. Over het algemeen houd ik niet van hardrockdrummers. Ik vind het afschuwelijk wat zij doen, ook al zijn ze technisch vaak verschrikkelijk goed. Ik doe het ze niet na, maar hardrock en heavy metal en zo zijn mijn genres niet.

Wel vind ik drummers erg vervelend die te hard spelen – iets waar ik zelf ook nog



'Als advocaat zit je als dominus litis op je dossier – in een band moet je alles samen doen'

steeds op moet letten – of die niet beseffen dat ze de band dienen, of niet tempovast zijn. Ik ben ook niet altijd tempovast, maar toch is het mateloos irritant.

De band waarin ik tegenwoordig speel heet 10-4 (spreek uit Ten Four) en was drie jaar geleden de begeleidingsband van het Jonge Balie Cabaret. We bestaan uit tien man, op drie na allemaal advocaten. Het is een grote band met een blazerssectie. Daar hebben we voor gekozen omdat we het genre

muziek met blazers erg leuk vinden, vaak funkymuziek uit de jaren zeventig, Jackson Five, Blues Brothers, veel disco uit de jaren zeventig en tachtig en ook een paar heden-daagse nummers.

Het is een behoorlijke opgave om tien man op één lijn te krijgen en er voor te zorgen dat het geen rommeltje wordt. Een band met zeven advocaten, dat is een recept voor complete chaos. Een advocaat heeft altijd een

mening en als je er zeven van hebt, wil dat wel eens lastig worden.

Spelen in de band verschilt van het dagelijks advocatenleven, waar je als dominus litis op je dossier zit. In een band moet je alles samen doen. Het drummen is extra leuk omdat je veelal degene bent die begint, je telt af en bepaalt het tempo. De anderen hebben dat maar te accepteren en dat bevalt me af en toe wel... ”